

Till H. K. H. kronprinsen vid ankomsten till Umeå 1858

Grafström, Frithiof,

81 Ca Carl XV Br. 4:o

National Library
of Sweden

GRAFSTRÖM, J. F.

Vit. Br.
Vers Rung.
Carl xv.
(32.)
0
4

TILL

H. K. H. KRONPRINSEN

VID

ANKOMSTEN TILL UMEÅ

1858.

af Frettingham

Från Angurs flod med sina vågor blå,
Från dalars djup till kullars höjd och så
Från kullars höjd till dalars djup igen
Din väg, o Prins, har gått. Än smektes den
Af lummig al vid insjöns strand, än lopp
Den djerf mot bergets branta höjder opp,
Der allvarsam skyhöga furors skog
Sin dystra skuggning öfver nejden drog.
Väl karg kanske dig syntes jorden der;
På stenig grund ej lindars hvalf hon bär,
Och fåfängt söks de stolta ekars rad,
Som kransa Mälarns strand och Birgers stad;
Men tömde solen sina strålers prakt
Deröfver, kanske då den sköna trakt
Med gyllne ax invid sin blomsterbarm
Ej syntes dig så ödslig och så arm. —

Nu har din bana sänkts. På hedens sand
Hon jemnad fört dig efter hafvets strand,
Tills här, der Uman rullar fram sin våg,
För några stunder stannat har ditt tåg.
Du har det märkt; med hvarje steg du tar
Du Nordens ödslighet till mötes drar.

Mer sällan löses af den tysta mo
Af bruten bygd, af tjäll der menskor bo.
Mer blek är blomman uti skogens sal
Och qvällens dimma kommer tung och sval;
Hon frostena ofta i sin slöja gömt
Och, när hon flyktat bort, hon den har glömt.

Dock, se dig kring! Se flodens sköna dal!
Han fylls af gyllne åkrar utan tal.
Hur långt dit bortåt än ditt öga når,
Dock odlar'ns trägna plog än längre går.
Den strand, som sänks mot flodens ystra larm,
En krans af blommor bär på fager arm.
Se, kyrkan der i trädens gröna skygd!
Se, trefna hyddor kring den öppna bygd!
Väl sant ej slott blott simpla hus du ser,
Blott enkla tjäll för arbetsfolk, ej mer.
Ej guldets lott blef vår; men dagligt bröd
Vi finna alla här. Den bleka nöd,
Som dväljs i usla kojor utan hopp
Och mod, du lika fåfångt spanar opp.

Ej guldets lott och ej dess makt blef vår. —
Förutan den vår kamp från år till år
Med plog, med harf, med arm, af mödan stark,
Går fram mot tufvigt kärr, mot skogig mark,
På egen kraft blott stödd nybyggarn står
Vid insjöns strand, i skogens vilda snår.
Hvem räknar väl hans striders långa tal
Mot hård natur, mot frostens il, som stal
Hans mödas frukt, men ej hans fasta hopp!
På nytt han diken bröt i träsket opp,

På nytt sitt korn han sådde glad och nöjd
Med skullra mer och mer mot jorden böjd,
Tills döden bäddade hans sista säng.
En mager åker och en sumpig äng
Ur skogens famn han mäktat rycka blott;
Det var hans arbets frukt, hans lefnads lott.
Men andra träda i hans tunga spår
Och idog yxa höjs och plojen går
Kring tufvor rastlöst fram, och småningom
Sin vilda skepnad nejden byter om.
Och kärret vaggas rika skördars gull
Och saftrik äng af blommors prakt är full.
Från dikad myr de kalla dimmor fly
Och rundt om sjön står opp en folkrik by.

Ditt rike vidgas så, o Prins! Hvert år
Till nya segrars vinst dess odling går.
Ej snabb är här, men säker dock dess gång.
Är seger viss, hvad mer om strid är lång?
Fort skjuter vassen upp sitt spröda rör,
Och lika fort för höstens fläkt han dör,
Men eken växer sakta år från år
Och efter sekler än hon lummig står.
Vår strid knappt börjad är, blott här och der
Ett anfall gjordt, en träffning vunnen är.
Men öfverallt, dit plog ej än har nått,
Der vattendränkta tufvor gunga blott
Vallflickans fot, skall knytas segerns krans
En gång af rika ax i gyllne glans.
Och berg, som hennes enkla sång blott än
Har hört och kastat från sitt bröst igen,
En gång af sprängnings åskor gifva skall,
I djupet skälfvande, sitt återskall.

Den malm, som likt en orm ett bo sig sökt
Uti dess famn och skimrande sig krökt
I vida ringlar, dock, vid hammarns slag,
Skall jagas ur sin natt till öppen dag. —
Den vilda skogen breder ut en vid,
Omätlig valplats för vår framtids strid.
Nu sniken yxa i dess pelarsal
Går fram med blindade hugg; från höjd till dal
Med blixstens snabbhet ilar lössläppt fram
Af eld den vilda gam från stam till stam;
För röda vingens fläkt de fälla af
Sin gröna skrud och stå på egen graf,
Som svarta pelare i dyster rad,
Som vålnader uti de dödas stad.
Der lifvets kraft skall gjutas ut igen
Och furors jättehvalf skall byggas se'n
Med täta kronors skygd från trakt till trakt
Mot nordanstormars il en säker vakt.

Ej lägre ställas må vår segerlön,
Att mödans kamp må blifva ljuf och skön.
Men hvem skall föra oss i striden an?
Det värf är ditt, o Prins; blott du det kan.
Med hugstor tanke och med viljans stål
Blott du kan länka till gemensamt mål
De spridda krafter, hvilka hvar och en
För sig, förbrinna med ett färglöst sken.
Till dig, du unga sol, som höjer opp
Din morgonglans kring Nordens folk, vårt hopp
Är fast, som djup och varm vår kärlek är.
O Prins! Ej första gången är du här.
Se'n många år du bott en daglig gäst
I våra bröst med hvad vi älskat mest.

När en af oss från Söder återkom,
För lystna öron talade han om,
Hur manligt allvar på din panna låg,
Likt himlens solsken på en spegelvåg,
Hur öppen tro med stjernans klara blick
Ifrån ditt öga såg, hur hjeltens skick
Sin pansarskrud omkring ditt väsen slog.
Och då från hjertats djup emot oss log
Din bild, på en gång sammanvuxen vid
De ädla minnen från en bragd stor tid
Och hoppets glada löften, hvilka gå
Som morgonskyar öfver himlens blå.
Så kom du sjelf, o Prins, ditt kall, din håg
Dig förde ut på Eriksgatans tåg.
Hvad jubel höjs från fjerrbelägen trakt;
Att tolka det ej mäktar sångens makt.
Så lyssna ej till harpans matta slag,
Men läs vår tro, med eld i klara drag
Af själen skrifven uti hvarje bröst,
Som häfs af fröjd, hvar blick som ler, hvar röst,
Som ropar fritt, ej van vid smickers tvång,
Sin hyllning och ditt namn på samma gång.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

